

ÍTRÓTTUR

Tjóðarítróttin og klædnastíllur

– ella man setir ikki einar plastikskálir frá thansen undir ein Rolls-Royce

Nú nærkast av álvara gallaróðurin, tá alt er so pent og fint og flott. Tað er tó næstan við sorgblíðni, at eg gleði meg, tí eg veit, at tá ið skotið er fyri tiggjumannaførinum, er alt liðugt. Slutt.

Hendan ediliga ítrótt, sprottin av gerandisvirksemi, við einum lívs-játtandi blandi av kappingaranda. Tøkini, rúttman og ikki minst ljóðið. Tað er ikki so løggið, at kappróður er tjóðarítrótt hjá okkum. Tað liggur líka sum í arvamassanum.

Og nú, vit eru við tað føroyska. Líka síðan kotið og posatroyggjan

vórðu uppfunnin, hava tey verið partur av bátinum. Fyrst av praktiskum orsökum, men so við og við eisini sum eitt estetiskt element. Klæðini og báturin eru samantvinnin í einari djúpfingnari harmoni. Tey hoyra saman eins og skeggið og Tróndur Patursson, og eins og turriklæðið og Jack Sparrow. Tað freka beistið.

Kappróðurin hevur við misjónvnum úrslitum roynt at hildið estetikin í hevd; antin talan hevur verið um troyggjur, skjúrtur, blusur ella einar illar hazy-buksur.

Okkum nýtist ikki at dáma hendan ella handan búnan, men ikki tykkum at siga, so riggar ein vøkur troyggja knallandi væl. Og er hon ov heit til sjálvan kappróðurin, so okkurt lættari tá og eina troyggju áðrenn og aftaná. En fryd for øjet.

Onkuntíð er tað eitt sindur hugstoytt at standa á bryggjuni og síggja bátarnar koma skúm-andi, tí man fyllist við undran og iva um, hvørt talan er um føroyskan kappróður, ella um tað er klædnadeildin hjá Bláa Krossi,

sum er á útferð. Her er springari uppi.

Onkur manning líkist einum útsøluendabresti, onnur sær út, sum hon hittist av tilvild og leyp í bátin, og ein triðja er eitt orgie av búmerkjum, har summi eru ov smá og onnur ov stór. Ov nógv í øllum førum.

Álvara. Diskodraktirnar kunnu onnur eiga; kappróðurin riggar best til kultur.

Skjótið meg nú ikki beinanvegin. Nógvar manningar eru væl klæddar. Reinar, penar og noss-

ligar. Og eg ímyndi mær ikki, at kappróður skal gerast ein mótaframsýning ella ein aftursláttur til kotatíðina, einki ringt um hana.

Vit skulu vera vit. Stolt, tilvitað og gáin um arvin.

Góðan ólavssøkuróður.